

KÜLÖNFÉLÉK.

Alóírt testvérünk jelentése után sajnálatlalt tudatjuk, hogy csongrádi lakos **Fodor György** testvérünk neje, egy kedves testvérünk úgy szólva fiatal éveiben tüdősorvadás következtében pár-havi súlyosabb betegsége után 1919 augusztus 20-án elhunyt, 22-én történt temetése alkalmáról pósta és távirtdai akadályok miatt nem vehettünk tudomást.

Igy a gyászbeszédet számos hallgató jelenlétében I Kor. 15 v. alapján maga a gyászoló **Fodor, testvérünk** tartotta.

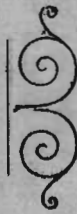
Az elhunyt testvérnénket férjén kívül még 5 gyermeke siratja. Boldog viszontlátás reményében veszünk búcsút tőle.

B. Ósz Mihály.

Molyoszló, Mátyásnak 3 éves Annuska nevű meghalt kislánya felett tartott halotti beszédet **Ósz atyánkfia** 1919 november 3-án a szép számban összegyűlt közönség előtt. Jerem. 31, 15-17, v.-ből.

1919. nov. 11-én hűnyt el **hosszú szenvedés** után **kedves testvérnőnk Camór Lászlóné, életének 34. évében.** 1915. év óta volt hűséges tagja a budai gyülekezetnek és példás türelemmel viselte keresztijét. Alóírtott úgy a Szt. István kórház kápolnájában mint a sírnál Jel. 14, 13. v. alapján vigasztaló és intő szavakat szólott a gyászolók és hozzátartozókhoz.

Minck A.

A Biblia. A világnak egyik legterjedelmesebb szervezete, a brit és külföldi bibliatársaság, a világháború alatt sem volt télen. 1914-től 1918-ig a bibliát további 35 nyelvre fordította és nyomtatta, úgy hogy jelenleg 517 élő nyelvben olvasható a Szentírás. Munkaterületének terjedelmességét és tevékenységét bizonyítja az, hogy 1918-ban az egész világon 8,746,000 biblia lett általa kiadva. Ezeknek legnagyobb része Japán és Kínában lett nyomtatva és Kelet-Ázsiában terjesztve. Úgyszintén az ezelőtti német-afrikai koloniákba is százazrekre menő példányban vitték ki a bibliát. Úgy Afrika mint Délamerika legbensejébe, sőt olyan helyekre is, ahova európai egyáltalán be sem hatolhat, lettek e bibliák szétküldve. Olyképen segítettek ilyenkor magunkon, hogy vad törzsek egyes hozzátartozóinak, kik cserekereskedelem céljából keresték fel az ország bensejét, olyan nyelvben írt bibliákat adtak át terjesztés végett, mely nyelv népének területét utjukban érintették.

„Evangéliumi munkás”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala Budapest.

Szerkesztőségi bizottság:

Huewergardt J. F., Zainer A., Keszeli Fr.

Felolós szerkesztő: **Huewergardt János F.**

Vallásos Iratok Nemzetközi Kiadóhivatala Budapest, I., Krisztina-körtől 167.

Amerika részére: **Review & Herald Publ. Assn. New-York City, 33, Union Square East**

Nyomtatott **Muskát Miksa** könyvnyomtatásában Budapest, VI., Podmaniczky-utca 41

Evangéliumi munkás

„Mindenik az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint”. I. Kor. 3, 8.

XIII. évfolyam.

Budapest, 1920.

1. szám.

Megjelenik minden negyedévben.

Tartalma az 1920. első negyedévre:

1. Missziói programok. 2. Kéthetente kénti imaórák programja. 3. Különlélek.

Misszióprogram az 1920. év első évkönyvére.

Misszióra 1920 január 10-ére.

Az érintkezés közben megnyilatkozó barátságosság.

1. Hány gyülekezeti tagnál nyilatkozott meg a lélekek ezen gyűlése? Péter 3, 8.

2. Ezzel szemben mit tapasztalhatunk gyakran a gyülekezetben? Gal. 5, 19, 26.

Közünk mint nép között régóta tapasztalható a megfélemyedettek s a kísértésnek kitett lelkek iránti őszinte, odaadó részvét és szeretet hiánya. Krisztus a hideg nemtörődömséget a „mellette való elhaladás”-sal jelképezi (Luk. 10, 31. 32.), mert tényleg elhaladunk azon emberek mellett, akiknek végtelenül nagy szüksége lenne a mi segítségünkre. Bizonyosságok 242. old.

3. Miben keressük ezen állapotok okát? Jak. 4, 1; Kol. 3, 9. 10.

A régi embert bennünk nem öldököljük meg naponta s ezért a test megtartja a lélek feletti uralmát. Ha nem ápoljuk bennünk naponta a szeretet gyenge virágát, akkor annak a veszélynek vagyunk kitéve, hogy szűkkeblűek, részvétlenek és gáncoskodók leszünk, vak fanatizmusba süllyedünk, azt hisszük, hogy magunk igazak vagyunk s távol áll tőlünk az igyekezet, hogy Isten tetszését megnyerjük. Egyesek

udvariatlanok, nyersekek és hirtelenek. Ezek olyanok, mint a gesztenyének zöld burka, amely tüskével van borítva, azonnal megszúrja az embert, mihelyt közelébe ér s az Üdvözítőt oly hamis színben tüntetik fel, hogy ezáltal végtelen és kiszámíthatatlan károkat okoznak. Bizonyosságok 213. 44. oldal.

4. Nire szólít fel bennünket Pál apostol? Kol. 3, 12. Ha szívünket átalakítja az isteni kegyelem Isten képmására, akkor egy oly külső átalakuláson is át kell mennünk, amely az igaz barátságban, szívélyességben és udvariasságban nyilatkozik meg. Jézus sohasem volt hideg és megközelíthetetlen. A szomorúak és betegek gyakran keresték fel, midőn a magányba visszavonult és kerestek nála akkor is vigaszt, midőn csendre és nyugalomra volt szüksége. De néki mindig volt mindenki számára egy barátságos pillantása és egy biztató szava. O volt a mintaképe az igazi udvariasságnak.

5. Mily nehéz feladatok alkalmával igyekezzünk különösen barátságosak lenni? Zsolt. 141, 5. Vajjon nem mulasztottátok-e el másokkal szemben azon lelket kinyilatkoztatni, amely a Krisztusban nyilatkozott meg tiirántatok? Vajjon éreztétek-e ti is azon felelősséget, amely azon lélekért hárul rátok, aki rossz útra tévedt? Vajjon megintettétek-e őt szeretetteljesen? Sírátok-e érte és

imádkoztatok-e vele és érette? Vajjon gyengéd és szeretetteljes cselekedetek által megmutattátok-e neki, hogy ti szeretik őt és megmenteni akarjátok? Bizonyosságok 249. old.

6. Hogy jön elének az Úr annak ellenére, hogy oly gyakran letérünk útjairól? Zsolt. 34, 9.

7. Az üzenet hirdetését illetőleg mily felszólítást intéz hozzánk az Úr? Ésa. 40, 2. első rész.

Mialatt Krisztus szolgálának kötelességét képezi, hogy a bűnt és igazságtalanságot eltérjék, s úgy a hatalmasok túlkapásait, valamint a szegények bűneit is gáncsolják, nagyon fontos, hogy ezt barátságosan és szeretetteljesen tegyék s magas hivatásuk következtében ne fuvalkodjanak fel, hanem a barátság, szeretet és szelídség lelkét nyilatkoztassák ki, amely inkább akar menteni, mint elveszíteni. Bizonyosságok 232. oldal.

8. Hogyan hatnak barátságos szavak a bűntől beteg emberekre? Példab. 16, 24; 12, 25. A mily örömet szerez a pusztai vándornak egy ital friss víz, amely az elepedt vándor szívét megörvendezteti és felfrissíti, épp úgy hat egyetlen bátorító szó a bűnösre, amely az igaz szájból szeretetteljesen jó.

9. Hogy hatnak ellenben a kemény szavak? Példab. 15, 1. 2. rész.

10. Mi az, ami már magábanvéve is örömet szerezhet egy embernek? Példab. 15, 30. 2. rész.

A mi egész lényünk, mindenekfelett pedig arcvonásaink képezzék külső megnyilatkozását és tükrét lelkiállapotunknak és bensőséges szívélyességünknek, hogy már barát-ságos külsőnk által is magunkhoz vonzunk és megmentsük a felkelet.

11. Isten szolgál és szolgálói hány emberhez legyenek barátságosak? 2. Tim. 2, 24. középső rész.

Misszióóra 1920 január 24-ére.

Szívélyesség az érintkezésben minden ember iránt.

1. Mi a szívélyesség, mi a barátság? Szívélyességnek nevezzük a szívnek azon bensőséges vágyakozását, hogy másokkal jól cselekedjünk.

2. Milyen az Úristen legbensőbb lényét tekintve? Zsolt. 119, 68.

3. Mennyire terjed ki Istennek jó-sága? Zsolt. 36, 6; 145, 9.

4. Kivel éreztetni Isten jó-ságát? Luk. 6, 35; Máté 5, 45.

5. Mire készíteti Istennek jó-sága az embert? Róm. 2, 4.

6. Mit vár az Úr joggal azoktól, akiket szeretete bűnbánatra készítetett? Máté 5, 48.

7. Mily vágyakozás töltse be tehát szívünket embertársaink, különösen pedig testvéreink irányában? Gal. 6, 10. A velük való jócselekedetek vágya.

8. Mire gyakorol befolyást a jó-ságos szív? Példab. 14, 30.

9. Mily befolyást gyakorol testi egészségünk állapotára az irgys és gonosz szív? Példab. 14, 30 Kedély-állapotunk a legszorosabb összefüggésben van testi egészségünkkel. Midőn a jó-ság és szeretet a szívnek örömet szereznek, a testet is felüdürik. A gonoszszágnak, irgyságnak és a bosszúnak érzelmei ellenben leverőleg hatnak a kedélyre és hátrányos befolyást gyakorolnak testi egészségünkre is.

10. Ha Isten jó-sága bennünket bűnbánatra és megterésre készítet, jó-ságunk mily befolyást gyakorol a megteretlenekre? Jó-ságunk erőt kölcsönöz szavainknak és annak jó-ságára teszik őket figyelmesnek, akik szeretete szívünket befűti.

11. Vajjon az ellenségeskedés és gyűlölség visszatartson-e bennünket attól, hogy jó-ságosak legyünk embertársaink irányában? Máté 5, 44.

A szentírásban sehol sem találunk oly utasítást, amely előírná, hogy csak azokkal szemben gyakoroljunk jó-t, akik cselekedeteinket értékelik és viszonyozzák. Bizonyosságok 12.

12. Mily megindító az a jócselekedet, amelyet ellenségeink irányában tanusítunk? Példab. 25, 21. 22.

13. Miben részesül a jószívű ember? Példab. 22, 9.

14. Mire int bennünket az apostol? Gal. 6, 9; 2. Tess. 3, 13.

15. Mit lehessen az egész gyülekezetről elmondanunk? Róm. 15, 14.

Misszióóra 1920 február 7-ére.

Az élő hit előmozdítja mások lelkének üdvösségét?

1. Mily alapon épülhet fel a keresztvéni jellem? 2. Péter 1, 5-7.

2. Mit kell tehát mindenekelőtt megragadnunk? Ef. 6, 16.

3. A hűséges és őszinte hitnek mi a következménye? Ef. 3, 17.

4. Mily fenséges ígéret meg akkor teljesedése? Fil. 4, 13; 1. Ján. 5, 4.

5. Mi az igaz hit? Zsid. 11, 1.

A hit nem más, mint az Isten ígéréteibe vetett erős bizalom. De minden ígéret egy feltétellel van egybekötve. Ha készek vagyunk a feltételeket teljesíteni és az isteni ígéretekkel elfogadni, úgy segítségünkre lesz Istennek mindenható ereje.

6. Mily drága ígéretet adott az Úr eltávozása alkalmával tanítványainak? Máté 28, 20. utolsó rész és 18. utolsó része.

7. Mily feltételhez van ezen ígéret kötve? 19. 20. vers első rész.

8. Kik tarthatnak igényt ezen ígéretekre? Az ígéret mindeneknek szól. Mindenki elfogadhatja azokat hibben. De az ígéretekben biztosított adományokat és áldásokat csak az a nyeri el, aki az ígéretekhez fűzött feltételeknek minden tekintetben eleget tesz.

9. Kikre nézve kötelező a feltételek betartása is?

Arra, aki az evangéliumot elfogadta, azon magasztos feladat hárul, hogy az isteni igazságokat a világgal közölje. Isten hűségese népe mindig oly apostolokból állott, akik életüket, energiájukat és vagyonukat Isten országának előmozdítására fordították és összes képességeiket az Úr szolgálatába állították. Némcsak a felavatott prédikátorokra hárul a felelősség, hogy Máté 28, 20. megbízatásait végrehajtsák. Mindenki-nek, aki Krisztust elfogadta, legszentebb kötelességét képezi embertársai üdvösségét előmozdítani. A lélek és az ara így szólanak: „Jövel!” és mindaz, aki ezt hallja, mondja vele együtt: „Igen, jövel!” Az egész gyülekezet felszólítatik, hogy ezen meghívást terjessze. Aki hallotta a meghívást, hegyen-völgyön hirdesse a „Jöjj” kiáltást.

10. Miért végez a gyülekezet oly kevés eredményt missziómunkát? Máté 17, 20.

11. Mily tanácsot ad azért a hű bizonyosság az utolsó gyülekezetnek? Jel. 3, 18.

12. Mit jelent ez a kitétel: a tűzben megüszttított arany? 1. Pét. 1, 7.

13. Mire képes az élő és erős hit? Zsid. 11, 8. 29. 33. 34.

Jézus hite, amellyel az egész gyülekezetnek bírni kellene, legyőzi a legnagyobb akadályokat is. Minél erősebb hite van egy embernek, annál nagyobb buzgalommal teljesíti Isten minden egyes parancsolatát, különösen pedig a misszióparancsot. Ha folytonosan előre haladunk és hittel hirdetjük az üdvösség üzenetét, úgy a hegyeket síksággá és a tengereket szárazföldre változtatja előtűnk.

Misszióóra 1920 február 21-ére.

A keresztvénynek nyájassnak kell lennie minden ember iránt.

1. Mi a nyájasság? A nyájasság vagy szelídség korántsem gyávaság.

A szelidség óriási önuralmat s általában lelkierőt feltételez, mert általában esetben kell az állatias indulatokat legyőznie és uralnia. A szelidség annyit jelent, hogy az élet semmilyen körülményei között sem veszítjük el nyugalmunkat és udvariasságunkat s ámbár az emberektől való félelem nélkül, mindig mindenkivel szemben nyugodtan és jószagosan viselkedünk.

2. Mily gyermekek vagyunk mi a természetétől fogva? Ef. 2, 3.
3. Hogy van a mi szívünk megalkotva? Jer. 17, 9; Ésa. 48, 4.
4. Ki képes a mi kemény szívűnket megtörni, hogy lágy és nyájas legyen? Jer. 23, 29.
5. Kinek az iskolájába kell jár-nunk, hogy nyájasságot tanulhas-sunk? Máté 11, 29.
6. Mily emberek irányában visel-kedjünk szelíden? Tit. 3, 2.
7. Mily emberektől bánjunk küöl-nösen nyájasan? Gal. 6, 1.

Nekünk számolnunk kell azzal, hogy a fiatalokban és tapasztalat-lanokban óriási hibákat kell felfe-deznünk, de azért őket hibáik elle-nére is szeretnünk kell. Krisztus megparancsolta nekünk, hogy a leg-nagyobb szelídséggel utasítsuk őket rendre és bírjuk rá őket arra, hogy a helyes útra térjenek. Miránk hárul a felelősség, ha nyerseségünk és türelmetlenségünk által a romlásba, a csüggedésbe és a kárhozatba ker-getjük őket. Bizonyosságok I.

8. Mit érünk el a szelídség ellen-kezőjétől: a durvaság, a hirtelenség, a nyerseség által? Jak. 1, 20; Példab. 15, 1, 18.
9. Hogyan hirdessük a világnak Krisztus üzenetét? 1. Pé. 3, 15. 16. első rész.
10. Mily módon kell azokat kezel-nünk, akik elvetik az üzenetet? 2. Tim. 2, 25.

Elég bátorsággal kell bírniunk, hogy őket szófogatatlanságuk kö-vetkezményeire nyíltan, de szelíden lesznek azok előttünk. Lesz-e akkor

figyelmeztessük, de nem a harag-hanem a megmentésükért remegő-szeretet hangján.

11. Mit bizonyít egy ember nyájás-lénye? Jak. 3, 13.
12. Mit kell tennünk, ha a szelíd-ség és nyájasság helyett egy mo-gorva, nyers és önző-lelkületről teszünk bizonyosságot? 1. Tim. 6, 11.
13. Mily gyönyörű ígéret adatik a szelídeknek? Máté 5, 5.

Misszióóra 1920 március 6-ára.

Alázatban dolgozni.

1. Mi az alázatosság? Ámbár ezen tulajdonság Gal. 5, 22-ben nem em-lítették meg a lélek gyümölcsei kö-zött, mégis azok közé tartozik. Az alázatosság annyit jelent, hogy elég erővel bírunk a szolgálatra. Ennek ellentéte a fennhéjzás, amelynek egyedüli célja az öndicsőítés s a saját ennek szolgálni. Aláztatosnak lenni ellenben annyit jelent, hogy a mások szolgálásában önmagunkról megfeledkezünk.

2. Hol találjuk a fennhéjzás forrá-sát? Ésa. 14, 13. 14.
- Ez a bűn volt a legelső a vilá-gon, amely minden más bűnt maga után vont. Minden bűnnek kútforrá-sát az öndicsőítés vágya képezi s az önzés, amely csak saját érdekeit kívánja szolgálni.

3. Egyszerűl mely embereknél lako-zik az Úr? Ésa. 57, 15.
4. Kitől tanulhatunk alázatossá-got? Máté 11, 23. 29.
5. Szívünk mily érzellemmel fog akkor Isten irányában viselkedni? Luk. 18, 13.

Ha Krisztus iskolájában tanulunk s a mi jelleműnket összehasonlít-hatjuk az ő szentséges jellemével, akkor mind világosabban tűnnek fel előttünk hibáink és gyengeségeink és napról napra gyűlöletesebbek lesznek azok előttünk. Lesz-e akkor

2. Hogy van megalkotva a ter-mészetes ember szíve? Máté 15, 19.
3. A megtért ember hogy imád-kozik tehát állandóan és ismételtlen Istenhez? Zsolt. 51, 12.
4. Mivel népesítsük be gondolat-világunkat? Fil. 4, 8.

Az apostol arra inti a hívőket, hogy mennyire fontos tudniuk, hogy gondolataikat nem szabad tiltott dol-gokon legerletni s erejüket haszon-talan dolgokra pazarolni. Azoknak, akik nem akarnak Sátán zsákmá-nyává lenni, jól el kell rekeszteni szívüknek ajtaját Sátán minden csel-szövénye elől. Óvakodniuk kell oly dolgok hallása, látása, vagy olvasá-sától, melyek tisztátalan tartalommal bírnak vagy amelyek tisztátalan ér-zelmeket ébreszthetnek bennük. Nem szabad gondolatainknak kivétel nél-kül minden oly tárgyra csapongani, amelyet lelkünk ellensége figyel-münkbe ajánl. „Az apostolok csele-kedetei” White E. G.-tól.

5. Mi legyen a mi testünk? 1. Kor. 6, 19.
6. Mi legyen ezen templom? 1. Kor. 3, 17.
7. Mivel legyen betöltve? Jak. 3, 17.
17. Azon bölcsességgel, amely felül-ről jön s amely elsősorban erényes.
8. Milyen legyen a gyülekezet tag-jainak szeretete egymás között? 1. Pé. 1, 22.
9. Mit követel Isten szava a test-vevrőktől? 1. Pé. 3, 2.
10. Hogy hat istenfélő emberek-nek erkölcsös magaviselete a meg-téretlen emberekre? 1. Pé. 3, 1. 2.
11. Az erényesség mily magasztos példáját adta az Írás a testvéreknek? 1. Móz. 39, 9. 10.
12. Mire szólítja fel az Úr szava mindazokat, akik az Urért dolgoz-nak? 1. Tim. 5, 22. utolsó rész.

Misszióóra 1920 március 20-ára.

Légy erkölcsös.

1. Ki látja egykor szemtől szembe Istent? Máté 5, 8.

ben egyaránt. Mi egy oly személyes felelősséggel tartozunk Isten iránt, hogy oly munka elvégzésére vagyunk kötelezve, amelyet senki át nem vehet tőlünk és senki el nem végezhet helyettünk, tudniillik a világ megjavítására, amit tanítástunkkal, személyes fáradozásunkkal és példánkkal érjünk el."

• Misszióóra 1920 április 3-ára.

Buzgalom Isten munkája iránt.

1. Mit mond írják a zsolttáros Krisztusról? Zsolt. 69, 10; Ján. 2, 17.
2. Mily kifejezést használnak a tanítványok, hogy Krisztus buzgalmát jellemezzék, mellyel az a lelkek megmentésén fáradozik? Márk. 3, 20. 21.
3. Mily buzgalomnal teljesebben szolgáljat a kerubimok, vagy a lelkes állatok Isten trónjára? Jel. 4, 8.
4. Mit mond Illés Istennek ezen embere az Úrt váró munkájáról? 1. Kir. 19, 10.
5. Hogy szabad Pálnak is önmagáról beszélni? 2. Kor. 11, 2; 1. Tess. 2, 9.
6. Mire buzdítsanak bennünket ezen példaképek, elsősorban magának az Úrnak a példája? 1. Pét. 2, 21.
7. Mily állapotban van általában a vég gyülekezete Laodicea? Jel. 3, 15.
8. Mily sors vár a látgyemelekre, vagy a közömbösökre? Jel. 3, 16.

Valamint egyes langyos eledetek, vagy italok visszataszítólag hatnak nyelvünkre, hasonlóképpen ellenkezé- vet érez az Úr azok irányában, akik úgy tesznek, mintha hívei lennének igazságának, de annak terjesztésében közömbösöknek, vagy éppen hanyagoknak találhatnák, úgy hogy munkásságuk sem szeretetet, sem buzgalmat, sem lelkesedést nem árul el.

9. Miért buzgólkodjunk? Gal. 4, 18.

Lángoló buzgalommal legyünk eltelve minden jó és szép iránt. Igaz, hogy a becsű elvetendő, de egy esetben mégis helyénvaló, tudniillik akkor, midőn Isten országa érdekében síkra szállunk, az ő ügyét előmozdítani, embertársainknak szolgálai, alázatosabb, szelídebb és türelmesebbé lenni igyekszünk.

10. Mily buzgóságtól óvakodjunk? Róm. 10, 2.

11. Mily ítéletet mond az Úr a hanyagokra? Jer. 48, 10.

Minden munkát, amit a mindennapi életben elvégeztünk, végezzük el az Úrt. Ha pedig az Úrt végezzük, akkor érdemes rá, hogy oly isteni buzgalommal végezzük, amely egyedül alkalmas Isten nevének megdicsőítésére. Aki élettelenül, hanyagul, minden lelkesedés és érdek nélkül végzi munkáját a házban, vagy a mezőn, a műhelyben, vagy az iskolában, az mit sem tapasztalhat Istennek azon szeretetéből, amely megváltását lehetővé teette, s nem is fogja méltányolni ezen szeretetet. Azért az Úr is meg fogja őt ítélni.

Imaórák 1920 első évnegyedére.

(A nagy orvos lányomán* White E. G. től.)

Segedelem a mindennapi életben.

* És éltedén át tartson erőd.

Az igaz keresztyén nyugodt, jámbor élete sokkal beszédesebb, mint bármily ékesszólás. Az ember lényének sokkal nagyobb befolyása van az emberekre, mint szavainak.

Amá szolgálk, kikét Jézushoz küldtek, azon jelentéssel jöttek vissza, hogy ember soha úgy nem beszélt, mint ő. Ennek oka azonban az volt, hogy ő úgy élt, mint egy ember szerű a földön. Ha élete nem lett volna olyan, mint amilyen volt, úgy nem is beszélhetett volna úgy, ahogy beszélt. Szavai meggyőző erővel

bittak, mivel egy szentséges és szeretetteljes szívből fakadtak, amelyet a szeretet, a részvét, a jóakarát és az igazság hatottak át.

Saját jellemünk és tapasztalataink határozzák meg azt a befolyást, melyet másokra gyakorolunk. Ha másokat meg akarunk gyógyítani Krisztus kegyelmének hatalmáról, úgy előbb saját szívünkben és életünkben kell ezen hatalom erejét éreznünk. Az evangélium, amelyet lelkek megmentésére akarunk hirdetni, csak az az evangélium lehet, amely a mi saját lelkünket is megmentette. Ezen kételkedő világban csak úgy érvehetsz, hogy befolyásunkat, ha magunknak is élő hitünk van az Úrban, mint személyes Megváltókban. Ha mi bűnösöket akarunk a tévelygés és a szenvedély sebesen rohanó áriájából kiszabadítani, úgy lábainknak szilárdan kell állni az erős sziklán, Jézus Krisztuson.

A keresztyénség nem külső jelekben, nem a kereszt, vagy a korona viselésében, hanem oly jellemvonásokban nyilatkozik meg, amiket az embernek az istennel való egyesülése eredményeznek az emberi szívben. Kegyelmeinek ereje által, amely jellemünk átalakításában nyilatkozik meg, meggyőződést kell a világnak szerezni arról, hogy Isten egyszülött fiát elküldte az ő megváltásukra. Az emberi lélek egyetlen vonásának sincs olyan hatalmas befolyása, mint az őnzetlen szerettek. A keresztyénség igazsága mellett a legjobban egy szeretetteljes és szeretetreméltó keresztyén bizonyít.

A megpróbáltatás iskolája.

Hogy ily életet élhesstnk és ily befolyást gyakorolhassunk környezetünkre, feltétlenül szükséges, hogy bennünket teljesen Istennek ajánljuk fel, hogy minden egyes lépésnél

minden erőnket megfeszítve vigyázzunk, nehogy tévútra térjünk, önfegyelmre van szükségünk. A keresztyéni életben azért veszítik el oly sokan bátorságukat, mert mindezt nem értik meg. Sokan, akik elértük az őszintén az Úr szolgálatának szentelik, azonnal kétségbeesnek és elcsüggednek, ha az életben viszontagságok, vagy fonák körülményekkel kell nekik szembenézni. Ezek Krisztushoz hasonló jellemvonásokért könyörögnek s azért, hogy elégséges képességgel bírjanak az Úr munkájának végzésére s most oly körülmények között találják magukat, melyek alkalmasak arra, hogy természetükben a szűnyradó rossz vonásokat felébresszék. Oly hibákat nyilatkoztatnak ezek meg bennük, amelyek létezéséről nekik már sejtelmük sem volt. Akkor azonnal azt kérdezik a régi Izráel-lel: "Ha Isten vezérel bennünket, miért jönnek ráuk mindezen csapások?" Épp azért, mert Isten vezetői, érik őket ezen dolgok. A megpróbáltatások és akadályok oly nevelési eszközök, melyeket Isten megjavításunkra választott s amelyek a siker előfeltételeit képezik. Ő, aki az emberi szívekben olvas, jobban ismeri jellemüket, mint ők maguk. Ő látja, hogy egyesek oly képességekkel és erőkkkel bírnak, amelyek, ha helyesen használják fel őket, munkájának előmozdítására szolgálhatnak. Az Úr ezen személyeket visszaszerezte és fonák körülmények közé vezérelti, hogy jellemüknek azon hiányait és hibáit is felfedezze, amelyek eddig rejtve voltak előttük. Alkalmat ad nekik, hogy jellemüket megjavítsák és hogy alkalmassá legyenek szolgálatára. Megengedi gyakran, hogy a szomorúság és megpróbáltatás tüze körülnyaldossa őket, hogy így megtisztuljanak.

Imaóra 1920 január 17-ére.

A megpróbáltatás iskolája.

Az a tény, hogy arra vagyunk elhíva, hogy megpróbáltatásokat szenvedjünk el, azt bizonyítja, hogy Isten oly becses képességeket fedezett fel bennünk, miket ki akar teljesen fejleszteni. Ha mit sem találna bennünk, amivel hozzájárulhatnánk nevünk megdicsőítéséhez, úgy egy pillanatot sem fordítana arra, hogy bennünket megneveljen. Értéktelen köveket nem helyez kohójába. Csak a legértékesebb ércet tisztítja meg. A kovács vasat és acélt tesz a tűzbe, hogy megtudja, minő fémek azok. Az Úr is megengedi, hogy kiválasztottjai a megpróbáltatás és szenvedés izzó, tüzes kemencéjébe hozassanak, hogy megvizsgálja őket, milyen jellemmel bírnak s vajjon alkalmassá teheti-e őket munkájának végzésére.

A fazekas veszi az agyagot és saját akarata szerint formálja azt. Összegyűri, megdolgozza, szétépi és ismét összepréseli azt. Megnedvesíti, majd ismét megszártja azt. Néha hosszabb ideig hagyja, anélkül, hogy hozzányúlna. Ha egészen hajlékony lesz, úgy alkalmassá találja céljaira és egy edényt készíthet belőle. Formát ad neki, megszártja és fényesíti a keréken. Megszártja a napon és megégeti a kemencében. Ezáltal egy használható edény lesz belőle. Használhatóan akar bennünket is a nagy Mester alakítani és formálni; s valamint az agyag a fazekas kezében, olyanoknak kell nekünk is lenni az Úr kezében. Ne akarjunk mi a fazekas munkáját végezni. A mi egyedüli feladatunk magunkat teljesen az Úrra bízni, hogy általa formáltassunk.

„Szeretteim, ne rémüljetelek meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támad köztetek, mintha valami rémületes dolog történne köztetek; sőt amennyiben részetek van a Krisz-

tus szenvedéseiben, örüljetelek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendeztetek”. I. Pét. 4, 12, 13.

A kalitkába zárt madár napfény mellett, vagy ha mások hangját is hallja, nem képes azt az éneket megtanulni, amelyre őt mestere oktathatja. De ha a tanítómester a kalitkát egy oly helyre helyezi, hogy a benne lévő madár egyéb hangot egyáltalán nem hallhat és egyéb dolgok látása nem vonja el a kívánt dologtól figyelmét, a sötétben és magányban lassanként elkezd a madár a kívánt melódia egyes töredékeit énekelni, amíg végül az egészet kifogástalanul énekel. Ilyenkor ha napvilágra viszik s ha idegen környezetbe helyezik is el, mégis fennakadás nélkül tudja a megtanult éneket. Hasonlóképpen cselekszik Isten is az ő gyermekeivel. Ő is egy énekre akar bennünket megtanítani és ha a sötétség és megpróbáltatások közepette megtanultuk azt, akkor mindenkoron tudjuk azt énekelni.

Imaóra 1920 január 31-ére.

Isten céljai élethivatásunkkal.

Sokan nincsenek megelégedve élethivatásunkkal. Kellémelen környezetben kell ezeknek tartózkodni s egész napi idejüket teljesen elrabolja a mindennapi foglalkozás, irközben úgy érzik, hogy magasabb felelősséget is képesek lennének elviselni. Úgy vélik, hogy fáradozásuk sokszor nem sokra becsültnek és nem is hozták a kívánt eredményeket: egész jövőjük bizonytalannak látszik előttük.

Gondoljunk arra, hogy élethivatásunk, ha még oly kevésé tetszik is nekünk s ha bármely körülmény kényszerítő hatása alatt szántuk is rá magunkat annak végzésére, min-

den biztonnyal Istennek választása. Igyekezzünk tehát a legközelebb eső kötelezettségeinket elvégezni, akár kellemsék, akár kellemetlenek azok. Valamit hatalmadban van cselekedni erőd szerint, azt cselekedjed, mert semmi cselekedet, okoskodás, tudomány és bölcsesség nincs a Seolban, ahová menendő vagy.” Préd. 9, 12.

Ha az Úr azt kívánja, hogy Nimive városába egy üzenetet vigyünk, úgy semmiesetre sem lesz velünk megelégedve, ha Jaffába vagy Kaper-naumba megyünk. Öneki megvan-nak az okai, hogy bennünket azon helyre küld, amely felé lábaink éppen irányítva vannak. Épp azon a helyen lesz bizonyára valaki, akinek azon segedelemre van szüksége, amelyet néki mi nyújthatunk. Ő, aki Fülöpöt a szerencsén királynő kamara-sáshoz küldte, aki Léáternek a parancsot adta, hogy a római száza-doshoz menjen, aki az izraelita kislányát Naemanhoz, a syriai hadsereg fővezéréhez rendelte, hogy annak segítségére legyen, még ma is oda küldi a megfelelő férfiakat és nőket, ahol oly lelkek vannak nagyszám-ban, akik isteni segedelemre és vezetésre szorulnak.

Isten tervei a legjobbak.

A mi terveink nem mindig Isten tervei. Sokszor látja az Úr, hogy úgy az Ő munkájának, mint önmagunknak is érdekében áll, hogy terveinket megváltoztassa, ahogy ezt Dávid királlyal is cselekedte. Arról az egy-ről azonban meg lehetünk győződve, hogy mindazokat áldásával árasztja el, akik készek önmagukat és minden képességeiket és tulajdonaikat munkájának elősegítésére tisztá szívből felajánlani. Ha az isteni bölcsesség úgy véli, hogy az emberi terveket kívánatos és szükséges megakadályozni, azáltal adja az illetők

iránti szeretetének jelét, hogy egyéb szolgálatot ajánl fel nekik.

A jó Isten, aki sokkal jobban ismer bennünket, mint mi magunk, nem engedi, hogy mi önző módon teljesen megelégedjünk az ő érdekeiről s csak saját becsvágyunkat szolgáljuk és annak keltegetésére törekedjünk. Nem engedi, hogy könnyelműen elhaladjunk az élet ama kötelesegei mellett, amelyeknek elvégzése ránk hárulna. Ezen kötelesegek gyakran magunkneveléséből állanak, hogy magasabb küldetésekre legyünk alkalmasak ezáltal. Sokszor hiúsulnak meg saját terveink, hogy ezáltal Istennek velünk való tervei megvalósulhassanak.

Sohasem szőlítettünk fel arra, hogy egy valódi áldozatot hozzunk Istennek. Igaz, hogy gyakran felszólít bennünket, hogy egyes dolgokat feláldozzunk, de amidőn ezt cselekeszünk, csak oly akadályokat vetünk el magunkról, amelyek a menny felé való haladásunkban akadályoznak bennünket. Még ha oly dolgokat kell is néha feladnunk, amelyekről meg vagyunk győződve, hogy minden tekintetben jök és előnyösök ránk nézve, akkor is bizonyos-sak lehetünk, hogy Istennek ezzel csak az lehet célja, hogy ily módon nekünk még jobbakat akar nyújtani.

Az eljövendő életben majd nyilvánvalóvá lesz előttünk mindazon titkok és érthetelenség, ami itt oly sok nyugtalanságot és keserűséget okozott nekünk. Azt látjuk majd, hogy azon imáink, amelyek látszólag felelet nélkül maradtak s amelyek nem lettek meghallgatást, úgy szintén csaldott reményeink a legnagyobb áldásunkra szolgáltak.

A legcsekélyebb kötelezettséget, amely élénk táru, a legnagyobb hűséggel kell teljesítenünk, mivel hogy ez az isteni tsztleletnek és az Úr szolgálatának egy részét képezi. A mi mindennapi imánk legyen: „Uram, segítség, hogy a legjobbat

tehessem éreztet. Taníts arra, hogy miképpen teljesíthetem még jobban kötelességeimet. Adj nekem bátoriságot és örömet. Add, hogy az Üdvözítő szeretetteljes szolgálatához hasonlítson az én életem."

Imaóra 1920 február 14-ére.

Egy tanulság Mózes életéből.

Nézzétek Mózes esetét. A lehető leggondosabb nevelésben részesült Egyiptomban. A király unokája és előreláthatólag a trón örököse volt és mint ilyen a legjobban és legkövetesebben részesült. Negyvenéves korában azt hitte, hogy immár tökéletesen alkalmas arra, hogy Izrael népet ki- szabadjtassa a kemény rabszolgaságból. Azonban Isten másképp határozott. Ő úgy gondolta, hogy előbb egy negyvenéves pusztai nevelésen kell neki keresztül menni, mielőtt ezen munkára alkalmassá lesz.

Az a nevelés, amelyben Mózes már Egyiptomban részesült, szintén nagy segítségére volt, de élethivatására a legbecesebb előkészítést azon idő alatt nyerte, midőn mint pásztor a pásza magányában töltötte életét. Mózes születésétől fogva nagyon heves természetű volt. Egyiptomban, mint a király családjának tagja, hozzá volt szokva, hogy csak dicséretet és hízlegést hallott környezetétől. Ahhoz is hozzá volt szokva, hogy mint hadvezérnek, minden egyes szavát parancsnak tekinték alárendeltjei. Azt hitte, hogy saját erejéből lesz képes Izrael népet a rabságból kiszabadítani és nékik hazát foglalni. Azonban Isten a pusztai pásztorélet alkalmával saját igazságaira tanította meg és oly lelkében részesítette, amelyek eddig ismeretlenek voltak előtte, de amiknek későbbi életében óriási hasznát látta. Midőn juhait a sziklás bérce-

ken, a tövises rengetegbe, a zöldek mezőkön és a hús források partjain legeltette, munkája közben türelmet megértést, szeretetet, szelidséget és nyájasságot tanult. Megtanulta azt, hogy a jó pásztornak a bányánykát átapolni, a gyengéket támogatni, az elvesztetteket megkeresni, a betegeket és öregeket etetni és karján kell hordania.

Ezen tapasztalatok által Mózes közelebb jutott az igaz pásztorhoz. Szoros összeköttetésbe jutott Izrael szentjével. Többé nem azon jár esze, hogy egy hatalmas munkát vigyen véghez, hanem elhatározta, hogy Isten felügyelete alatt hűségességen teljesíti a legapróbb kötelességeket is, amik rá hárulnak. Isten jelenlétéről környezete által szerzett tudomást. Az egész természet, amely őt környezte, Isten nagyságát hirdette neki. Istent személyesen Istene gyanánt ismerte fel és jellemének szemlélése által mindjobban meggyőződött az Ő jelenlétéről. Az örökkévaló karjaiba menekült az élet kísértései elől.

Ezen tapasztalat után azon felszólítás intéztetett Mózeshez a mennyből, hogy a pásztorbotot az uralkodó pálcájával cserélje fel, hogy Izrael vezetését vegye át. Az isteni parancsot nem találta már őt önteltnek; lassú, meggondolt és zárkózott volt. Teljesen uralta az a meggyőződés, hogy képtelen Isten szócsovévé lenni. Küldetésének magasztos volta felébredtettkék és a legnagyobb munkára serkentették összes lelmi képességeit. Isten megáldotta engedelmességét s ő beszedes, reményteljes, önmegtagadó és alkalmas volt a legnagyobb és legbatalmasabb munkára, amely valaha emberre bízott. Ez van róla megírva: "És sohasem támadott Izraelben oly próféta, mint Mózes volt, aki szemtől szembe ismerte volna az Urat." 5. Móz. 34, 10.

Mindazok, akik azt látják, hogy

munkájukat és képességeiket nem értékelik és nem becsülik kellőképpen és akik azt hiszik, hogy ők egy hatalmasabb küldetésre vannak elhivatva, gondoljanak arra, hogy „nem napkeletről vagy napnyugatról, sem délről jön a felmagasztalás. Mert Isten a bíró, az egyiket lealázza, a másikat felemeli". Zsolt. 75, 6. 7.

Minden egyes embernek megvan a maga helye a menny tervében. Hogy elfoglaljuk-e a számunkra kijelölt és fenntartott helyet, az az Isten iránti hűségünkől és odaadó munkakészségünkől függ.

Imaóra 1920 február 28-ára.

Egy tanulság Mózes életéből.

(Folytatás.)

Vigyáznunk kell, nehogy részvétel legyünk önmagunk iránt eltelve. Sohse tápláljátok magatokban azt a gondolatot, hogy munkátokat nem becsülik eléggé, hogy nem részesültek a kívánt figyelemben, vagy hogy feladataitok nagyon nehezek. Csillapítsák le lázongó gondolatainkat azon számtalan szenvedések, miket Krisztus az emberiség megváltásáért elviselt. Mi bizonyára sokkal jobb bánásmódban részesülünk, mint aminőben a mi Urunknak része volt. "És te nagy dolgokra vágyol, ne vágyakozz!" Jer. 45, 5. Ő nem használhat szőlőkerjében oly munkásokat, akik nagyobb vágyat éreznek arra, hogy a koronát hordják, mint a keresztest. Oly férfiakra van néki szüksége, akik nem a jutalmat, hanem a kötelezettséget keresik, akik gondosabban mérlegetlik az alapelveket, mint előléptetésüket.

Alázatos lelkek, akik egyedül Isten számára végzik munkájukat, talán nem mutatnak annyit, mint akik munkájukat hengegessel és fontoskodással végzik, azonban az ő munkájuk sokkal többet ér és fontosabb az Ő előtt. Olyanok, akik nagyra-

vagyók, s akik öndicsőségüket keresik, hangos munkájukkal sokszor az Ő és a nép közé állanak tolatkodó személyekkel s munkájuk hibáinak bizonyul. "A bölcsesség kezdete ez: szerezz bölcsességet és minden kereménnyedből szerezz értelmet. Magasztalod fel azt és felmagasztal téged; tiszteltté tesz az téged, ha hozzád öleled azt." Példab. 4, 7. 8.

Egyesek egészen beleélik magukat egy helytelen életmódba, azért, mert nincs elég elhatározás bennük, hogy magukat a kezükbe vegyék és saját életüket irányítsák. Azonban ennek nem muszáj így lenni. Ezen emberek úgy tökéletesbíthetik képességeiket és erejüket, hogy szívesen veszik őket igénybe. Akkor oly megbecsülésben részesülnek, aminőt tényleg megérdemelnék.

Ha valakiben vágy van felelős és magasabb hivatal ellátására, azért még nem bizonyos, hogy a jó Isten ezeket választja ki a felelős hely betöltésére. Néki oly emberekre van szüksége, akik ezen munkát meleg érdeklődéssel kísérik s alkalmasak arra, hogy fejlődését előmozdítsák. Azok, akik napról napra bőségesen végzik el azt a kötelezettséget, ami éppen eléjük kerül, egyszer örömmel halják Istennek meghívását: "Jöjj feljebb!"

Midőn a pásztorok Betlehem halmain a juhokat legeltették, Isten angyalai jöttek hozzájuk. Hasonlóképpen állanak Istennek angyalai az alázatos munkás oldalán, hogy vizsgálják azt a módot, ahogy a mindennapi életben, jártában, keltében viselkedik, ahogy beszél s ahogy munkáját végzi, hogy megvizsgálják, hogy felelősségteljesebb munka végzésére alkalmasnak bizonyulnak-e.

Igazi nagyság.

Isten az embereket nem aszerint becsüli, hogy mily gazdagok, mily nevelésben részesültek és mily állást

töltenek be. Ő indokailk tisztasága és jellemük szépsége szerint becsüli őket. Azt nézi, hogy mennyit bírnak lelkéből és életük mennyi isteni hasonlóságot nyilatkoztat ki. Ha Isten országában nagyok akarunk lenni, akkor olyanoknak kell lennünk, mint egy kis gyermeknek, egyszerűség, ártatlanság és alázatosság tekintetében, a hitben és a szeretet tisztaságában.

"Tudjátok, monda Jézus, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek; hanem aki ti közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok." Máté 20, 25. 26.

Az összes adományok közül, miket Isten az emberekre bízott, a Krisztus szentvedéseiben való részesülés és a vele való közösség a legnagyobb rákbízott áldás és a legnagyobb megtiszteltetés. Sem Énő, aki a mennybe vitetett, sem Illés, aki tüzes szekéren ragadtatott el a mennybe, nem volt nagyobb kereszteselő Jánosnál, aki pedig egy börtönben veszett el. "Mert néktek adott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek őbenne, hanem hogy szentvedjétek is őérette." Fil. 1, 29.

Imaóra 1920 március 13-ára.

Jövő tervek.

Sokan nem képesek határozott terveket szőni a jövőre. Ezek bizonytalanságban vannak saját életükre nézve is. Nem látják előre az egyes dolgok kimenetelét s ezen tény félelem és aggodalommal tölti be őket. Gondoljunk arra, hogy Isten gyermekeinek élete ezen a földön nem más, mint egy zárandókelet. Nekünk nincs elég bölcsességünk ahhoz, hogy saját életünket kormányozzuk. Nem mi tőlünk függ jövőnk alaku-

lása és irányulása. "Hit által engedelmeskedett Abraham, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, melyet örökölendő vala és kimenne, nem tudván, hova megy." Zsid. 11, 8.

Krisztus földi élete folyamán egyáltalán nem szőtt terveket jövőjére. Isten terveit magán tekintette s Isten napról napra kifejtette aztelölte. Így bízunk magunkat mi is teljesen Istenre, hogy életünk Isten terveinek megvalósulása legyen. Ha útjainkat rea bízuk, Ő fogja lépteinket irányítani.

Sokan végzetes hibákat követnek el, midőn egy nagyszabású pályafutás számára terveket dolgoznak ki. Engedjétek, hogy Isten alkosson néktek terveket. Bízatok, mint kis gyermek annak vezetésében, aki "szentjeinek lábait megörzi". Isten sohasem vezérel gyermekait más-kép, mint ahogy önmaguk is kívánják, ha előre tudnák megkezdett pályájuk végét és ha előre ismernék azt a dicsőséget, amely azáltal lesz a miénk, hogy Isten munkatársai vá lettünk.

A jutalom.

Midőn Krisztus tanítványait magához szólította, hogy őt kövessék, nem ígért nekik csabos jövőt ezen életben. Egyetlen oly ígéretet sem adott nekik, hogy nagy haszonra, vagy dicsőségre tesznek majd szert, sőt egyáltalán semmiféle ily rielmű meggyezés sem történt közöttük. Az adószedő Mátéhoz így szólt az Úr: "Kövess engem! És ő felkelt, mindent elhagyott és követte őt." Luk. 5, 27. 28. Máté nem habozott régi hivatalát elhagyni anélkül, hogy egy oly jövedelmet biztosított volna magának, amely körülbelül legalább annyira rugott volna mint amilyen jövedelmi forrást elvesztett hivatala elhagyásával. Minden kérdés és habozás nélkül követte

Jézust. Elég ellenérték volt számára, hogy az Üdvözítővel együtt lehetett, hogy szavait és tanításait hallgathatta és szentvedésében és nélkülözésében osztozhatott.

Így volt ez a már előbb elhívott tanítványokkal is. Midőn Jézus Pétert és társait felszólította, hogy őt kövessék, azonnal elhagyták hajóikat és hálóikat és habozás nélkül követték őt. Ezen elhívottaknak számos oly barátja volt, akiknek a megélhetése tőlük függött és midőn a meghívó hozzájuk ért, egyikük sem kérdezte: "Vajon ki gondoskodik most családuknak létfenntartásáról? Engedelmeskedtek az Üdvözítő hívásának s midőn az megkérdezte őket: "Midőn oly gyakran küldjétek el benneteket saru, táská s minden nélkül, vajjon szentvedtetek-e valaha is éhséget", habozás nélkül feleltek: "Nem, soha!" Luk. 22, 23.

Az Üdvözítő ma minket is úgy hív magához, mint ahogy annak idején Máté Jánost és Pétert hívta meg munkájának végzésére. Ha szívünket iránta való szeretet érintheti, akkor az ellenérték nem fogja el az első helyet gondolataink között. Boldogok leszünk, hogy Krisztus munkatársai vá lehetünk és nem félnünk életünket az ő oltalmába ajánlani. Ha Istent tesszük meg a mi erősségünk, akkor világos fogalmat alkothatunk magunknak kötelezettségeinkről és önzelel törekvéseinkről; életünket a legnemesebb szándék fogja irányítani, amely az alantas indokok fölé emel bennünket.

Imaóra 1920 március 27-ére.

Isten gondoskodik.

Sokan, akik azt állítják magukról, hogy teljesen átadták magukat Istennek, telve vannak félelemmel, mert félnek magukat teljesen Istenre bízni. Nem adják át neki magukat teljesen,

mert visszaríadnak az ily teljes odaadás következményeitől. Amde mindaddig nem találhatna békességet, amíg ez a teljes, feltétlen odaadás meg nem történik.

Vannak sokan, akiknek szívét súlyos gondok terhelik, mert a külvilág nivójának elérésére törekvőnek. Magukra vállalták annak szolgálát, annak szokásait és nehézségeit. Jellemük ezáltal beszenyveződik és életük gyötrelemmé válik. A folytonos aggodalom és bánat felemészti az életerőt. Az Úr azt akarja, hogy a szolgaságnak ezt az igáját le vessük. Ő felszólítja az embereket, hogy igáját vegyék magukra, mert úgy mond: "Az én igám gyönyörűsége s az én terhem könnyű". Máté 11, 30. Az aggodalom és gond vak és nem látja a jövődőt, amde Jézus már a kezdetben látja a végét mindenek. A legnagyobbat akadályon át itt is utat vág magának, hogy segítséget hozzon a szűkségben lévő gyermekei számára. "Nem engedi, hogy jámborai szűkséget szenvedjenek bármely jobban." Zsolt. 84, 12.

A mi mennyei Atyánknak ezer oly útja van, amelyeken segítségünkre siethet, s amelyekről mi mit sem tudunk. Mindazok, akik azon elvet vallják, hogy Istennek szolgálatát mindenek fölé kell helyeznünk, kicsiknek találják az akadályokat és mindig megtalálják az egyenes ösvényt, amelyen haladniuk kell és amelyen haladniuk lehet.

Bátorító hit.

A ma kínálkozó kötelezettségek pontos és lelkiismeretes teljesítése a legjobb előkészülés a holnap fel-tűnő akadályok leküzdése számára. Ne keressd elő az összes holnap kötelezettségeket és gondokat és ne vedd őket a mai nap bűneihez: "Elég minden napnak a maga baja". Máté 6, 34.

Legyünk bizalomteljesek és bátrak! Isten szolgálatában elcsüggedni bűnös és esztelen dolog. Ó jól ismeri összes szükségleteinket. A királyok királyának mindenhatóságával egybefűzi a mi mennyei Atyánk a szelíd pásztor nyájasságát és jó-ságot. Hatalma korlátlan és legbiztosabb záloga annak, hogy ígéreteit teljesíteni fogja mindazokkal szemben, akik reá várnak. Neki megvannak az eszközei és módjai arra, hogy a nehézségeket eltávolítsa azoknak az újjából, akik néki szolgálnak. Szeretete oly mértékben múlt felül minden más szeretetet, mint amely magasan áll az ég a föld felett. Határtalan és örök szeretettel órkodik gyermekei feletti.

A legsötétebb és reménytelenebb napokon is bizatok Istenben! Ó megvalósítja akarátát és mindent jóra fordít úpe kedvéért. Naponként megújul azoknak ereje, kik őt szeretik és néki szolgálnak. Ó mindenkor oly engedelmenben részesítheti szolgáit, aminőre azoknak szüksége van. Oly bölcsességet ad nekik, amelyre különböző viszonyaikban szükségük van.

Pál, a sok megpróbáltatáson átment apostol így szól: „És ezt mondá nékem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenység által végeztetik el. Nagy örömet dicsékszem azért az én erőtleniségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem“. 2. Kór. 12, 9.

Gyülekezet és munkaterület.

A gyülekezeti jegyző.

A gyülekezeti jegyző feladata a legfontosabbak közé tartozik a gyülekezet tisztviselői között. A gyülekezeti jegyző a kis dolgokban való hűsége által sokban hozzájárulhat a gyülekezet felépítéséhez és fejlesztéséhez. Kötelezettségeinek el-

hanyagolása ellenben káros befolyással lesz a gyülekezet egész életére és működésére. Nem elég az, ha a gyülekezeti jegyző csak azt tudja, hogy ő egy magas hivatást teljesít, annak is tudatában kell neki lenni, hogy a legfontosabb kötelezettségek hátrálnak rá s kötelességét képezi feladatait behatóan tanulmányozni és alaposan megismerni.

A gyülekezet jegyzőjének feladatai.

Ide tartozik:

1. A gyülekezeti naplónak és a jegyzőkönyveknek vezetése.
2. Jelentéseket beküldeni a munkaterület jegyzőjéhez.
3. Eltávozott vagy távol lakó gyülekezeti tagokkal levélbeli összeköttetésben lenni.

I. a) A gyülekezet naplójának vezetése.

Minden gyülekezet és csoport szeressen magának egy gyülekezeti könyvet vagy naplót, melynek vezetése a jegyző feladatát képezi. Ezen könyvbe legyen minden egyes gyülekezeti tagnak neve, címe és a gyülekezetbe való belépésének napja bejegyezve. A jegyző feladata lesz tehát ezen könyvet a gyülekezet tagjainak gyarapodásával állandóan kiegészíteni, a tagok eltávozásával pedig nevüket e könyvből törölni. Belépésnél a belépő tagok nevét, címét és azt is be kell jegyezni, hogy vajjon az illető tagot aláírta-e, szavazás vagy ajánlólevél alapján vették-e fel a gyülekezetbe. Távozásoknál bejegyzendő a név, vajjon haláleset, elköltözés vagy ki-zárás következtében szünt meg az illető a gyülekezetben szünetlen. Ezen bejegyzéseket pontosan kell eszközölni a jegyzőnek a megfelelő rovatokban. Ezen rovatoknak világos és áttekinthető, pontos vezetése nemcsak a gyülekezetnek lesz előnyére, hanem a jegyzőnek is sok tekintetben megkönnyíti munkáját.

közgyűléseken szintén a jegyző feladatát képezik.

Mi a jegyző könye? Írásbeli feljegyzése az egyes alkalmakkor végbemenő eseménynek, vagy a gyűléseken elhangzott szavaknak. Tehát a jegyzőnek jelen kell lenni minden egyes gyűlésen és megbeszélésen, hogy a határozatokat feljegyezze. Ha ez mindig rendszerben történik, akkor a gyűlés után többé nem lehet helye véleménykülönböztetnek vagy nézeteltéréseknek. A jegyzőkönyveknek a bevezetésére nézve a következőket jegyezzük meg: A negyedévi gyűlések jegyzőkönyvét a gyülekezeti könyvbe vagy naplóba vezessük be. Ezen jegyzőkönyv tartalmazza:

- a) a megnyitóéneket és annak nevét, aki a megnyitóimát mondta, b) az utolsó jegyzőkönyv felolvasását és elfogadását,
- c) a jelenlevő prédikátor nevét, d) az elnöklő gyülekezeti vén vagy helyettesének nevét,
- e) a beszéd rövid tartalmát,
- f) az összes jelentések végösszegét és pedig:

1. a gyülekezet jegyzőjét,
2. a szombatiskoláét,
3. a misszióegyesületét,
4. az ifjúsági együletét,
5. a szegénypénztárét,
6. a pénztárosét,
7. a gyülekezeti és házbérpénztárét,
8. a könyvtár adatait,
9. a diakoniáét,
10. a Tabea-egyletét,

a jegyzőkönyvnek tartalmaznia kell az esetleges határozatokat és végül a záróéneket és annak nevét, aki a záróimát mondta.

A gyülekezet közgyűléseinek, bizottsági üléseinek, egyéb eseményeinek a jegyzőkönyvét, továbbá a jegyző jelentését a gyülekezet tagállományáról a jegyző egy külön jelentési könyvbe jegyzi be, amit a gyülekezeti könyv mellett vezet.

A gyülekezeti levelek kiállítását és elküldését szintén a gyülekezeti jegyző feladatát képezi. Erre nézve a következőket mondja a gyülekezeti rend: „A gyülekezeti levelet egyetlen esetben sem szabad személyesen az illető taggal küldeni. Ha a jegyző tudomására jut, hogy gyülekezetének valamely tagja egy másik községbe vagy kerületbe szándékozik költözni, úgy az ő feladatát képezi, hogy ezen tagnak új címét idejekorán megszeresse. Ha a gyülekezet bizottsága úgy határoz, hogy a távozó tagot újabb gyülekezetbe való felvételre ajánlja, akkor a jegyző kiállít egy ily értelmű levelet, melyet az illető gyülekezet jegyzőjének vagy előjárójának címére küldi el. Ezen levelet az előjáró és a jegyző írják alá.

Ha az az eset fordul elő, hogy egy gyülekezeti tag egy oly helységbe költözik, amelyben, nincsen önálló gyülekezet vagy csoport, akkor ezt az egyedülálló tagok rovatába vezetjük be s ajánlólevelet a misszióterület jegyzőjének címére küldjük, mert ezek a misszióterületi előjáróságnak vannak alárendelve. (A misszióterület irodájának címe: Budapest I., Greguss-u. 10., földsz. 2.). Ugyanígy kell néki eljárni, ha ismeretlen helyre költözik valamely tag, ez esetben is a misszióterület irodájára hárul a feladat, hogy az illető lakhelyét kikutassa. Minden esetben csak akkor tekinthető egy tag az új gyülekezet tagjának s csak akkor jogosult a régi gyülekezet könyvéből való ki-törölnésre, ha az új gyülekezetbe az ajánlólevél már megérkezett. Különben minden egyes lakóhelyét változtató tagnak jogában áll a gyülekezeti levelet kikérni, hogy a dolog rövidebb idő alatt elintézését nyerhessen.

I. b) A jegyzőkönyv vezetése

a gyülekezeti órákon, a bizottsági ülések alkalmával s az évrnegyedek

Megfelelő rubrikákkal és nyomtatott feliratokkal ellátott gyülekezeti könyvet a kiadóhivataltól lehet rendelni, jelentési könyvnek megfelelő minden tartós kötéssel ellátott füzet.

II. Jelentés a misszióterület jegyzőjének.

Minden negyedévben köteles a jegyző a misszióterület jegyzőjének, vagy aki ezzel a közgyűlés által megbízott, a gyülekezet állapotáról szóló jelentéseket kitölteni s a bizottság által ellenőrizve beküldeni. A jelentési formulákat a gyülekezeti jegyzőnek a misszióterület jegyzője két példányban küldi meg. A jelentőlap kitöltéséhez szükséges különböző adatokat a jegyző a gyülekezet többi hivatalnokától nyeri. Ezen jelentésnek tartalmaznia kell:

- a) a tagok számát az utolsó jelentés alapján.
- b) az újonnan felvettek nevét és a felvétel keltét,
- c) elbocsátásokat, az elbocsátott nevével s az elbocsátás keltével,
- d) a jelen taglétszámot (az utolsó évnegyed végén),
- e) a gyülekezet életében előforduló egyéb eseményeket vagy határozatokat. Továbbá tartalmaznia kell a befolyt tizedet s egyéb adományokat, a szombatiszkolai jelentéseket, a misszióegyesület, a szegénypénztár és az ifjúsági egyesület kimutatásait. Továbbá azon tagok neveit, akik az úrvacsoránál fontos ok nélkül távolmaradtak, továbbá azokat, akik tizedet nem fizetnek. E célból a megfelelő rovatozatok kell kitölteni.

Az így kiállított és a bizottság által alaposan átvizsgált jelentéseket a gyülekezet elöljárója és jegyzője aláírja s elküldi a misszióterület jegyzőjéhez. Mivel ezen adatok alapján állítják össze a statisztikát, fontos, hogy a jelentések hibátlanok legyenek. A második példány letétetik a gyülekezet levéltárába.

III. A távoli tagokkal való levetés szintén a gyülekezet jegyzőjének feladatát képezi. Távoli lakások, melyek rossz közlekedési utak mentén fekszenek, gyakran képezik az órákat annak, hogy sokan nem látogathatják rendszeresen a gyülekezetet. Fontos, hogy a gyülekezet ezekkel állandóan fenntartása a baráti összeköttetést, hogy a távollakó tagok érezzék, hogy testvéreik szeretettel gondolnak rájuk. A megfelelő feladatot kívánatos a gyülekezetben nyilvánosan is felolvasni, hogy az egész gyülekezet tudomást szerezzen az illetők lelkiállapotáról s szükség esetén éreztük imádkozhassanak. Fontos ezt tudniuk különösen azoknak, akik leginkább ki vannak téve Sátán kísértésének. Ha a gyülekezet jegyzője hűségesen kezeli hivatalát s ha a sokoldalú munkát Krisztus szellemében végzi, nagyban hozzájárul Krisztus testének építéséhez. Ef. 4, 12. A pontos és mindenre részletesen kiterjeszkedő jelentések rendkívül sok utólagos kérdézősködést takarítanak meg s világos képet nyújtanak a gyülekezet s általában az egész munka állapotáról az első pillantásra, úgy hogy a kicsiben való fáradozás gazdag megjutalmazásban részesül. Máté 25, 21. Az Úr áldása legyen ezen hivatalok betöltőin, hogy becsületes munkát végezhessenek. (2. Tim. 4, 5). "Akinék hivatala van, úgy töltsé azt be, hogy Isten dicsőíttessék mindenekben a Jézus Krisztus által, aki a dicsőség örökké, ámen!" Voigt M.

„Evangeliumi-munkás”

Megjelenik negyedévenként.

Kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatalja Budapest.

Szerkesztőbizottság:

Huenergardt J. F., Zeiner A., Kessel Fr.

Felolós szerkesztő: Huenergardt János F.

Hornyszky Viktor, Budapest.

Evangeliumi munkás

„Mindén az ó jutalmát veszi az ó munkája szerint” 1. Ker. 3, 8.

XIII. évfolyam.

Budapest, 1920.

2. szám.

Megjelenik minden negyedévben.

Tartalma az 1920. második évnegyedére.

Kéthetentekénti imáorák és misszióorák programja. — Különfélék.

Imáorák 1920. második évnegyedre.

(„A nagy orvos lábnyomában White E. G. testvéremőnkötől.”)

Mikor másokkal érintkezünk.

Imáorára 1920. április 10-én

„Egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.” Gal. 6. 2.

Az emberekkel való érintkezés mindenkor önralmat, belátást és részvétet követel tőlünk. Anyyra különböző zűnk egymástól nevelés, szokások és tulajdonságok tekintetében, hogy az életben minden dolgot más és más szempontból szemlélünk. Itéleteink különbözőnek egymástól Az igazságról alkotott felfogásunk, hogy milyen életmódot folytassunk, sok tekintetben különböznek. Nincs két oly ember, kiknek tapasztala minden tekintetben megegyezne egymással. Minden ember más és más megpróbáltatáson ment keresztül. A kötelezettségek, mielőtt az egyik ember könnyűeknek tartja, a másikra elviselhetetlen terhet hárítanak.

Az emberi természet oly gyenge, annyira alá van vetve a tévedésnek, hogy minden ember elővigyázatos legyen a tiszteltetésben, mellyel a másoknak tartozik. Mi sohasem tudhatjuk, hogy milyen benyomást gyakorol el-

járásunk a másik ember lelkületére. Ránk nézve tán közömbös. hogy mit mondunk és mit cselekszünk De ha szemünk megnyílnának, úgy látnánk, hogy összes sikereink, akár a jó, akár a rossz tekintetében azoktól függték mindíg.

Tekintettel lenni a megterheltekre.

Sokan oly kevés terhet hordtak életükben, szívük oly kevés aggodalmat állt ki, mások érdekében oly keveset álltak sorompóba és oly keveset szenvedtek, hogy meg sem tudják érteni azoknak a munkáját, akik igazán súlyos terheket hordnak. Ép oly kevésé értik meg ezek terhet és munkáját, mint amily kevés sejtelve van a gyermeknek arról a teherről és fáradozástól, melyet az apa hord családjáért. A gyermek csodálkozik az apa aggodalmain és zavarain. Nem képes azokat megérteni. De ha majdan évek multával néki is ki kell lépni az életbe és néki is hordani kell az életterhet, akkor azonnal megérti atya életében mindazt, ami azelőtt érthetetlen volt előtte. A keserű tapasztalatok gyarapították ismeretét.

Sok teherhordónak munkáját nem érték meg az emberek. Munkájukat nem